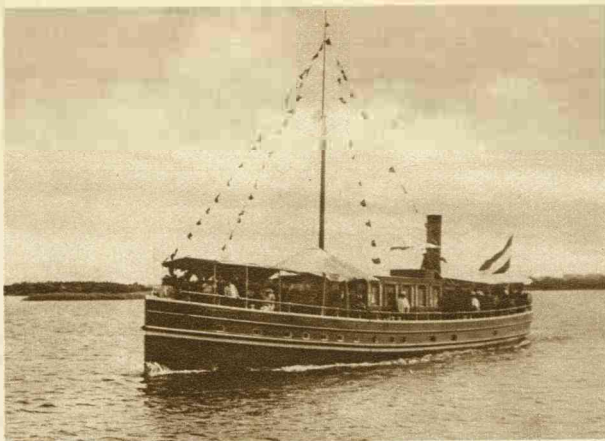

Watertochtjes om Leiden met de Carsjensbooten.

Een van de mooiste watertochten welke in Holland te maken zijn, is de tocht over de Braassemer- en Kagermeren, waar men alle eigenaardigheden van het Hollandsche landschap in een kort bestek bij elkaar vindt.

Tot het maken van dezen tocht ligt een salonboot van de Stoombootmaatschappij Carsjens te Leiden, dagelijks aan de Beestenmarkt nabij het station klaar, om de reizigers het schoon van dit landschap te doen bewonderen en te doen genieten van alles wat de tocht biedt.

De sierlijk gepavoiseerde boot lokt reeds uit tot het maken van dit tochtje. Bovendien heeft dit drijvende restaurant een welingerichte keuken, waar onder de leiding van een bekwaam kok, de door de passagiers verlangde

De Stoomboot Alkemade op het Kagermeer.

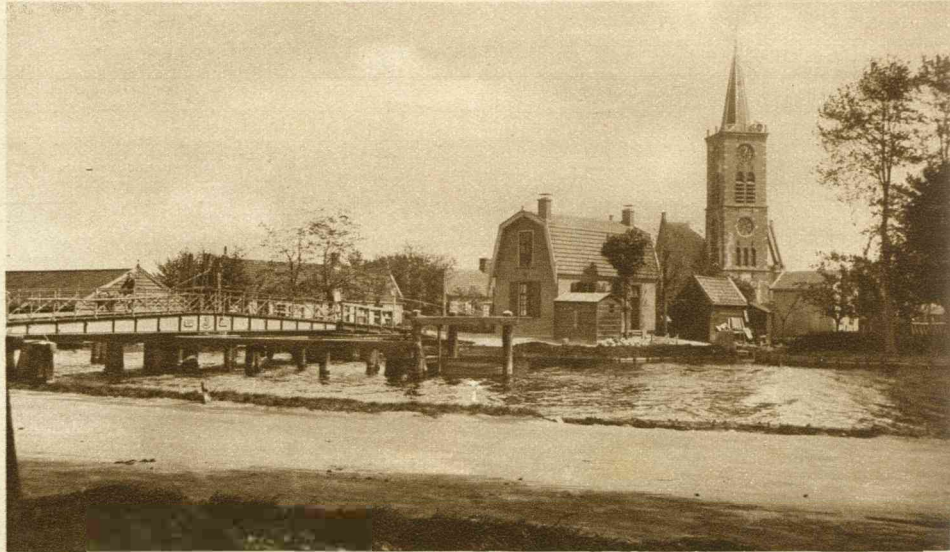

Het Kager-Eiland.

spijzen smakelijk worden bereid, en in de daarvoor gezellig ingerichte glazen deksalon op keurig gedekte, met bloemen versierde tafeltjes worden opgediend.

Om twaalf uur vaart de boot af, gaat door de Oude Vest naar de Haven, alwaar men in den Ouden Rijn komt. Langs Leiderdorp (links gelegen) wordt doorgevaren.

Aan beide zijden van den Rijn liggen flinke boerderijen, pannenfabrieken en fraaie tuinen van buitenplaatsen. Daarna bereikt men Koudekerk, en passeert men rechts den molen, dien men wel als het geboortehuis van Rembrandt aanduidt. Na Smoolenaarsbrug verlaat men den Rijn en komt men in de Heimanswetering. Na een half uur varen wordt het schilderachtig gelegen dorp Woubrugge bereikt. Na Woubrugge geniet men van de heerlijke vergezichten; groene weiden doorkruist met sloten, omzoomd door boschpartijen, waaruit hier en daar kerktorentjes omhoog kijken. Het vaarwater wordt dan wijder en spoedig is men op het Braassemermeer. Een prachtige, wijde plas waar van alle zijden de lieflijkste kiekjes te genieten zijn, en men het betreurt de schilderkunst niet machtig te zijn.

Ringvaart bij Aalsmeer.

het stoomgemaal om den Haarlemmermeerpolder te bemalen, en bereikt men het Kagermeer. Het Kagermeer bestaat uit onregelmatig gevormde plassen die echter juist daardoor een oneindige reeks van vergezichten aanbieden. De Kaag is een niet onaardig plaatsje, en het gedeelte dat op het Kagereiland ligt, met het miniatuur kerkje is zeer schilderachtig. Op een eilandje rechts ligt het huis „De Eenzaamheid”, een waardige naam voor deze boerderij. De Ringvaart, welke zich in het heldere water zoo buitengewoon mooi afspiegelt. Verder vaart men de Zijl op en treffen verrassende kijken op Sassenheim en Warmond, dat door het zware hout slechts hier en daar zijn huizen en kerken toont.

Poelgeest trekt even de aandacht, doch dan krijgt men het fraaie uitzicht op Leiden weder, en is men, na de Spanjaardsbrug te zijn doorgevaren, in korten tijd weer aan de Beestenmarkt. Om 4.30 ongeveer komt de boot weer daar aan en heeft men een tochtje gemaakt, zóó mooi en zóó vol afwisseling, dat men nog lang en met genoegen er aan zal terugdenken.

Ringvaart bij Oude Wetering.

Links ziet men de modern gebouwde kerk en toren van R. A. Veen omhoog steken. Ook het aardig torentje van Rijnzaterwoude valt op zooals het zich in het heldere

Aan den Rand van den Afgrond

door FRANK H. SHAW (Vervolg)

ME den dag werd het weer slechter; zwarte wolken stapelden zich op; de wind werd hoe langer hoe sterker en scheen het schip als een stuk speelgoed te beschouwen. Bessie, die van de zee hield, schepte er behagen in; nooit blies de wind haar hard genoeg, wanneer zij naar de zee stond te kijken met uitgespreide neusvleugels en schitterende oogen, met uitgestrekte armen om het warrelende schuim op te vangen.

Zoo kwam er een dag, dat de toorn des Hemels zich over de zee ontlastte, dat de woeste, grijze zeeën hoog boven het schip opgezweept werden, om dan met ontzettende kracht weer neer te vallen. Bijgedraaid met gereefde zeilen, vocht de „Shining Light” dapper, buigende voor de onmeedoogende zeeën, zich bevrijdende van de verwoestende water-vallen.

„Het is zwaar weer,” zei Maxwell, terwijl hij zich naar de bewegingen van het schip richtte.

„Maar dat — dat houdt het leven bij mij erin,” zei Baker, terwijl hij zijn best deed, om zich staande te houden.

„Mijn vrouw zal heel blij zijn, dit te hooren,” zei Maxwell ernstig.

Het weer had Baker's gelaat gehard, het leek, of het voller geworden was, niet meer zoo uitgeteerd; Maxwell merkte niet, dat het gelaat van den man zich met een schaamtebloos bedekte.

„Zij doet mij aan huis denken — voor het eerst sedert jaren —” zei hij. „Het was als een scherp zwaard, maar — maar het doet iemand hopen. Ik heb nog een moeder thuis, als haar hart niet reeds gebroken is, Maxwell. Als God wil, zal ik haar terugzien en wel als een eerlijk man — terwijl mijn verleden vergeten zal zijn.”

„Daar ben ik blij om,” zei de kapitein. En in één adem vervolgende, riep hij uit: „Pas op!”

Er kwam een van die reusachtige golven aanrollen, van die vernielende monsters zonder genade; hij wierp zich met groote kracht op de „Shining Light”. Het schip draaide en rolde, de golf rolde verder. Het was, alsof de heele zee in opstand gekomen was; men zag niets dan drie, met zeilen bekleede masten en kolommen schuim.

Baker, die zich schoor zette, zei, dat zijn laatste uur geslagen had, maar hij zag er niet tegen op, aldus strijdende te sterven. Het was een dood, een man waardig. En als die edele man naast hem en die bekoorlijke vrouw beneden er niet geweest waren, dan zou hij nog in dit varkenshok gelegen hebben, een doorn in het oog van de wereld, alleen geschikt om te worden afgesloten in een vunzige cel, buiten bereik van de menschheid. Dankbaarheid vervulde zijn ziel, als hij daaraan dacht.

Plotseling merkte hij, dat de golven het geheele schip hadden schoongeveegd. De booten hingen versplinterd aan de takels; de zeildoeken waren afgestroopt en soms hoorde men, temidden van het rumoer van den storm, een dof gekraak bij de door elkaar gegooide lading. De bemanning bracht een man naar den achtersteven, die zijn been gebroken had.

„Baker, wil je even naar beneden, naar de kajuit gaan en verbandmiddelen halen uit de medicijnkist; ikzelf kan het dek niet verlaten.”

Baker strompelde, zoo goed en zoo kwaad het ging, naar beneden. Hij had de medicijnkist dikwijls gezien, maar er nooit in gekeken. Zich zoo goed mogelijk op de been houdend, terwijl het schip hevig slingerde, bereikte hij de plaats, waar de kist was opgehangen en het deksel oplichtende, keek hij erin. Een bekende geur streelde zijn reukorgaan — een geur, die hem de keel dichtkneep. Hij zette dit gevoel van zich af en zocht; daar lag het verbandlinnen; hij zocht haastig uit, wat hij noodig had en was op het punt, de kist weer dicht te doen, toen die geur hem

opnieuw in verzoeking bracht. Vlug greep hij de fleschjes een voor een en rook eraan.

„Landanum!” mompelde hij, en was op het punt het fleschje te ontkurken, terwijl zijn handen beefden van verlangen, toen hij Bessie Maxwell in haar hut hoorde zingen.

„Nee, ik kan het niet doen; zij stelt vertrouwen in mij en dat vertrouwen wil ik waard zijn,” zei hij en wierp het ongeopende fleschje weer in de kist. Terwijl hij de verbandmiddelen oppakte, keerde hij naar het dek terug en hielp bij het verbinden.

Maar toen zijn geest niet meer bezig was, werd hij weer aangegrepen door de gedachte aan opium. Hij hunkerde ernaar, om aan zijn verlangen toe te geven; daar, binnen zijn bereik, had hij de middelen om zijn pijnen te stillen en zijn verlangen te bevredigen. Hij was gek geweest, dat hij er niet aan gedacht had, dat ieder schip een zekere voorraad landanum aan boord had; welnu, binnen het bereik van zijn handen was een flinke voorraad. Hij zou naar beneden gaan en het nemen — neen; de vrouw geloofde in hem; zijn strijd begon opnieuw.

De gewonde man was op een zacht kussen in de zeilenbergplaats gelegd en de andere manschappen waren opnieuw den strijd begonnen tegen den storm. De nacht kwam donker, dreigend — verschrikkelijk genoeg om den dappersten man bang te maken. Een groote vrees greep Baker aan; hij was lichamelijk uitgeput. Hij bleef wakker, terwijl zijn hopelooze strijd steeds voortduurde. Tegen zijn wil werd hij naar de kajuit getrokken. Stil als een schaduw sloop hij naar beneden; hij luisterde scherp. Niemand bewoog zich; zonder dat het opgemerkt zou worden, kon hij zijn voornemen ten uitvoer brengen. Stap voor stap naderde hij de kist. Voorzichtig lichtte hij het deksel op. Daar was het fleschje — de onweerstaanbare verleiding. Haastig rukte hij de kurk eraf en nam een grooten slok van den inhoud; het was, alsof hij een vuurgolf door zich heen voelde gaan. Hij dronk weer, terwijl hij volkomen zijn zelfbeheersching verloor.

(Wordt vervolgd).